Ei ta ennast römusta,
Sest et teised uskmata.
Wadder wata, walmis wilja
Polle kül weel jutto sees,
Agga ota, tulleb hilja,
Olle agga nakkis mees,
Olle tulline ja kähko,
Kored wiska kolde tuhka,
Otsi ülles jutto tuum,
Sinno peas on hea ruum.

Paisto Pawel.

Külla wadder mälletab küllalt, et ma minnetwa aastase kalendris lubbasin sest eddespiddi könnelda, mis ma Paisto Pawli jures ollen kuulnud ja näinud; miks ep mällcta, ma tean, wadder pollegi tühhise nuppuga pois. — Noh, hea kül, siis ma wöttan warsi jutto otsa ülles. Et aesti kuidagi seggane ei olleks, siis hakkan üsna muldisse järge pealt jutto eddasi korrutama. — Se kord, kui ma omma sõbra jures ollin Heina-Maarja pätwal, kus ma koggematta Wiso Hanso ja Pawli könnet pealt kuulsin ja nende pisukest mele haigusse selletamist näggin, ei olnud mul mitte aega Paistule sisse minna, waid piddin

asja tallitusse pärrast koeo ruttama. Agga mo südda kihheles ikka selle ülle mo sees, kuida ma Pawliga awwalikkult tuttawaks peaksin sama; sest ma tahtsin hea melega teada, kuida ta mees omnias maeas seädust peab, jutto peäl ja Wiso Hantso pekstes näitas kül essemenne mees ollewad. Neid mehhi on küllalt, kes ennast wäljas könneldes, imme, kui sureks töhhastawad, agga koddo on künal wakka al ja püksid parrako arm — naese jalgas. Nacsed on kül imme maijad meeste püksisi jalga katsuma, sedda peab agga neile moistlikkul wisil keelma, sellepärrast polle tarwis püksisi kärristada. Agga meie lähheme warsi Paistule.

Se olli Mihkli-pä, kui ma jälle tule tiwaste alla sain; sa tead kül, kuida meil, kes allati puma rangid kaelas kanname, ikka neid pärri juttu aiamisse peale prugime, millal pu-ma tö seisab.

Kui Paistu oue-wärrawasse sain, olli mul warsi middagi tähhele panna, wärrawa olli cht tallo modi tehtud, agga täieste tubli, sealt sadik kust essimenne wärrawa sammas läbbi käis, ollid silled pae-kiwwid tihti üks teise wasto seätud, kunni wärrawa lahti käimisest sadik, kus post

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1872, lk. 22